

Hvor kommer pengene fra?

Mange spør hvor pengene kommer fra til arbeidet for Moralsk Opprustning. Hvem betaler for et skuespill som «Den glemte faktor»? Leslie Fox forteller i følgende artikkel fra tidsskriftet «New World News» (febr. 1949) om sine erfaringer. Han var økonomisk sekretær for den offisielle komité som hadde ansvaret for oppførelsen av Moralsk Opprustnings ideologiske revy «Den gode vei» i England.

Seksti tusen mennesker kom for å se «Den gode vei» i England. De kom til Theatre Royal i Birmingham og til His Majesty's Theatre i London. Adgangen til disse forestillingene var gratis. Ingen krevde betaling for billettene. Hvordan kan det henge sammen?

Som sekretær for innbydelseskomiteens økonomiske ansvarshavende er jeg i den stilling at jeg kan gi alle opplysninger om det. Det er ingenting mystisk ved saken. Men det er et mirakel. Vi begynte med å sette opp et overslag — leie av teater og orkester, lønn til maskinfolk og billettører, trykksaker, porto og utgiftene til de opptredende. Selv om alle de opptredende medvirket gratis, var det allikevel utgifter til reiser, mat og hus for dem. De samlede utgifter for å spille i seks uker i London ville bli omkring 20.000 pund.

Vi hadde ingen startkapital. Mange av dem som deltok i vågestykket endevendte lommene sine. En kontorist brukte ikke bare all sin fritid til å ordne med boksalget på forestillingene, men ga også alle sine sparepenger. En annen ga halvparten av en liten kapital han hadde. Men dette var bare små summer, og de samlede omkostninger virket umåtelige. Vårt viktigste aktivum var vår faste overbevisning om at det nettopp var hva landet trengte, at «Den gode vei» kom til London. Vi stolte på at så mange mennesker ville være enige med oss i dette, at det ville bli mulig å gjennomføre det. Og de var enige. Det ble ikke appellert til offentligheten om bidrag. Pengene kom fra alle slags mennesker — fra nord, syd, øst og vest. Å gå gjennom brevene er som å bla i en manntallsliste for hele England.

Posten var hver morgen full av overraskelser. En skriver fra Wales: «Vi har tatt ut alt på bankboken vår og sender hermed pengene.» En gammel skjelvende damehånd ber om «å få bidra til dekning av omkostningene». En konvolutt som var blitt levert inn i billettluken kvelden i forveien, inneholder 20 kroner fra en stålverksarbeider. Neste brev er maskinskrevet på fint papir fra en offentlig sammenslutning: «Jo lenger stykket kan spilles, desto bedre for menneskeheten. Vedlagt sendes en sjekk.» En kvinnelig overlærer ved en folkeskole i London sier: «Jeg ville være meget takknemlig om De kunne sende meg billetter til noen av lærerne ved skolen. Vedlagte beløp er til dekning av omkostningene.» Etter forestillingene kom mange bort til billettluken for å gi et pengebeløp, de var fra et par kroner og oppover.

Grupper av mennesker forpliktet seg til sammen å gi bestemte summer. Tillitsmenn i flere bedrifter har samlet inn til «kampfond». Lærere fra hele landet besluttet å betale for en forestilling. Noen ga sine feriepenger og andre sine sparepenger for å skaffe beløpet til veie. Aften etter aften hadde det leide orkestret sittet i orkestergraven og kikket over rampen for å se hva som hendte på scenen. Ved juletider fikk vi et brev fra fire av dem, de returnerte en del av sin lønn for å være med å dekke utgiftene.

En svensk industridelegasjon skriver: «Vi er to representanter for arbeidsgiveren, en formann og fire arbeidere. Vi er meget interessert i å komme i forbindelse med M.R.A. for å studere hvordan den virker i industrien. Vi ville gjerne få se den ideologiske forestilling «Den gode vei». Etter å ha sett den, sendte de en sjekk.

Hva koster en krig?

Mange av disse gavene har kostet virkelige offer. Når det gjelder «gode formål» gir folk gaver, men gjelder det å finansiere en krig, setter de millioner inn. De gode formål blir finansiert av overskudd. Krig blir finansiert ved offer. Og det er en krig som nå pågår — en idékrig. Folk forsto at «Den gode vei» er et effektivt våpen i denne krigen, og derfor er de rede til å ofre for den.

En marineoffiser sendte hele sitt krigsgratiale. En mindre bedrift skrev for å meddele at styret hadde uttalt, at det ønsket å bidra med 1.000 pund. En skrivemaskindame sendte det hun hadde fått inn ved å selge sin sykkel og fortalte at hun ikke

hadde annet å gi. Og det ble ikke bare gitt penger. Ut av en konvolutt falt en gullmynt, og av en annen noen verdifulle ringer. En friserdame tilbød seg å stelle håret gratis for en del av de opptredende. Og hjem fra alle lag av befolkningen tok imot gjester for på den måten å gjøre en innsats. Folk flyttet sammen, lå på sofaer og satte inn ekstra senger for å skaffe hus til de opptredende.

Det var ikke bare tilskuerne som ofret. Mange av de opptredende hadde solgt sine eiendeler eller sine hjem for å få i gang «Den gode vei». Når hele regnskapet blir gjort opp, vil lønnen til de opptredende bli oppført med kr. null.

Det trenges fremdeles penger til å dekke utgiftene. Men det fortsetter å komme brev med gaver. Det koster også betydelige summer å holde og utstyre en slik styrke til denne og fremtidige kampanjer.

Finansiering av en film.

Hundreder har bedt om at «Den gode vei» må bli laget som film. Vi har alt begynt å få penger som blir gitt for å gjøre det mulig. En skriver og sier: «Jeg har nettopp arvet min fars formue og vil gjerne få gi hele beløpet som bidrag til finansiering av filmen.»

Det faller naturlig å spørre: «Hva får en igjen for disse gaver?» Et medlem av Parlamentet sa det slik: «Denne forestilling gir teatret tilbake det som var dets opprinnelige oppgave: å kjempe fram store ideer.» Aften etter aften ble hundreder fra den stappfulle teatersal igjen etter forestillingen for å snakke med de opptredende. Der står en tillitsmann fra en fagforening og spør hvordan ånden i dette stykket kan bringes inn i hans fagforbund; der en forretningsmann og snakker om hvordan hans arbeidsgiverforening kan være med å utbre den. En tillitsmann forteller oss at han løste en streik omgående da han begynte å forhandle etter det prinsippet han hadde lært av «Den gode vei», ikke å spørre: «Hvem som har rett», men «hva som er rett». Andre tillitsmenn fra mange av Londons største fabrikker kom sammen med hundreder av sine arbeidskamerater. Representanter fra femti forretninger holder på å arrangere kurser i ideologisk trening, slik at stadig flere på deres arbeidsplass skal forstå og kjempe for en sunn ideologi.

En ideologisk kampanje.

Disse menneskene omsetter i praksis det som seks medlemmer av den britiske landsorganisasjons sentralstyre har uttalt:

«Moralsk Opprustning forener mennesker med god vilje til en inspirert ideologisk kampenhet. Den gir Europa et positivt alternativ til klassekamp.»

Nedbrytende krefter vinner ofte fotfeste der hvor familielivet er dårlig. I løpet av de siste 10 år er antallet av skilsmisser i England tidoblet. Men gjennom dette stykke har tusener av familier vunnet ny styrke. Ektepar som sto på randen av skilsmisse, er blitt brakt sammen igjen. En mann hvis kone hadde besluttet å forlate ham, ringte opp morgenen etter at han hadde sett forestillingen: «Vi snakket det meste av natten», sa han, «jeg har bedt om tilgivelse, og nå har vi startet på nytt sammen.»

Vår oppfatning av penger har undergått store forandringer. Etter Marshall-planen sendes det milliarder av dollar til land i Europa, som en ideologisk investering. Men disse landene trenger noe mere enn dollar. De trenger påny å forplikte seg til det som er deres grunnleggende mål og hensikt. De frie nasjoner trenger en altomspennende ideologi, som kan rettledde statsmannen og gripe den alminnelige manns hjerte.

Gode ideer vinner ikke automatisk fram bare fordi de er gode. Ideer vinner fram gjennom den ild og glød hvormed de blir tatt imot, forstått og levet ut. De tusener som kom strømmende for å se «Den gode vei», følte påny en lidenskap for de sannheter som har muliggjort dette lands storhet, og som kan gjenreise en fri verden. Det var det de ga til. Det var det de satte sine penger i.